

majd gondom. Ne busulj!

Péter: Tekintetes ur, hiszen én megbántottam oktalan gyermekkoromban... s mégis elhalmoz jóságával?... **Meg nem érdemlem...**

Gyurka: Én már régen megbocsátottam. Isten parancsa, hogy megbocsássunk... feledjük el a sértést, kivált te, meg is bántad, meg is bünhödtél már. Jó és szép, hogy beismerted hibáidat; az előbb hallottam minden szavad. Az én szívemet idevonzza minden évfordulón, karácsony táján e drága, édes Kép... ahol oly csodamódon megsegített a Szüzanya... Csodálatos, hogy 30 év óta ma találkoztunk először.

Péter: Jól van ez így. Megbünhödtém s ma igen boldoggá tett a tekintetes ur jósága és az, hogy szinte alig merek hinni füleimnek, hogy rendes kenyérhez jutottam és négy gyermekem gondviselőt nyert az áldott szívü tekintetes urban. A jó Isten áldja meg minden lépését és gondolatát.

Gyurka: Jól van, Péter, most menj haza és délután eljöhatsz, megbeszéljük nevelőapámmal a vincelléri köteleességeidet.

Péter: Igen köszönöm. El fogok menni... Isten és a Boldogságos Szüzanya áldása kísérje mindnyájukat...

Gyurka: Mindnyájunkat, Péter...

(Függöny.)

Karácsonyják

*Ezüstfenyők a népes utcáskon
Vásárra várnak, — karácsony leszen.
Jöttek a messzi havas Hargitáról,
Ott születtek a székelj hegyeken.*

*Bénán, szomorun várják sorsuk tettét,
Nem zugják többé a havas dalát,
De holtukban is lehelik a bércok
Gyopárvirágos, édes illatát...*

*Jézuskát váró gyermekszívek mélyén
Öröm csilingel, édes láz lobog...
Figyeljete csak! — kocsan már az ablak,
Ave-t dalolnak künn az angyalok.*

*A Jézuskáért mindenütt epednek,
Valamit mindig várnak a szívek...
Hány boldog álmod váltanak valóra
A gyertyafényes, halott fenyvesek!*

*Sorsuk komor, de igaz, mint az élet:
Allni büszkén az őrszem hős helyét,
S egy sziporkázó végső fölgylással
Megszentelni a mások örömét...*

Karácsonyi fehér álom

KÖHALMI JULIA, Marcali.

Személyek:

Jóska 7—8 éves.

Rozika 6—7 éves.

I. kis angyal.

II. kis angyal.

I. Jelenet.

Szin: Erdei részlet. Jóska, Rozika, két csöpp gyerek fát szednek, kis szánkóra rakják.

Rozika (vékony ruháskában didereg): Te, Jóska! én már olyan fáradt vagyok. Azután úgy fázok, majd megfagyok.

Jóska (szedi a fát, majd odamegy Rozikához): Mid fázik?

Rozika: A kezem is.

Jóska: A kezed? Te, csacsi, hát miért nem melegited meg a szegény ember kályhájánál?

Rozika: Hol??

Jóska: Hát itt e! (Kezeit leheli.) Ide nézz! Ha fázik a kezed, csinálj így e! (Mutatja.)

Rozika (utánozza Jóskát): Jaj de jó meleg. Már nem is fázok ugy.

Jóska: Na látod. Ugy-e a fiuk okosabbak, mint a lányok.

Rozika (sir, szeméit dörzsöli): Most meg a lábam fázik.

Jóska: De sok baj van veled! Hát táncolj egyet! Vagy ha táncolni nem tudsz, ugrálj, mint a medve.

Rozika (ugrál): Jaj de okos gyerek vagy te Jóska!

Jóska: Bizony okos! A tanitónéni is mondta... Pedig az csak tudja!

Rozika: A tanitónéni is mondta?

Jóska (sértődve): Ha mondom! Hát nem hiszed el?

Rozika: De elhiszem.

Jóska: Én mindent tudok!

Rozika: Akkor talán azt is, hogy a Jézuska nekünk is hoz-e karácsonyfát?

Jóska (bánatosan): Látod Rozika, ezt... nem tudom.

Rozika: Nem? Ó de kár!

Jóska: De azt már tudom Rozika, hogy nem a Jézuska hozza, hanem a kisangyalkák.

Rozika: Nem a Jézuska hozza? Miért nem?

Jóska: Azért, mert a Jézuskának feküdni kell a jászolban, nem kelhet onnan fel.

Rozika: Igazad van! Nem kelhet fel. (Beszéd közben a fát szánkóra rakják, tördelik.)

Jóska: De jó lesz szünetni Rozika, mert sötétedik és még kevés a fa. Holnap pedig nem lehet eljönni, mert nagy ünnep lesz.

Rozika: Karácsony?

Jóska: Te Jóska, pihenjünk egy kicsit, én már olyan fáradt vagyok. Ülünk le. (Körülnéz és a közelben lévő fatönkre leül.)

Jóska: Ne ülj le Rozika, mert megfázol. Hisz ugy reszketsz, mint a kocsonya.

Rozika (lábát keresztbe teszi, fejét tenyerébe hajtja): Olyan álmos vagyok.

Jóska (oda megy és fel akarja huzni): Rozika, gyere, jobb lesz hazamenni. Majd otthon alhatsz. Én is aludhatok nyugodtan. Nekünk nem kell a Jézuskát várni. Nekünk nem hoz karácsonyfát.

Rozika (félálomban): Mindjárt... mindjárt... (Elalszik, feje félrebillen.)

Jóska (mellé ül, átöleli és keltegeti): Rozika! Rozika! Édesanyánk vár otthon. Elfelejtetted, hogy ránk parancsolt? Siessünk, mert ilyenkor már járnak a farkasok. (Sirva.) Rozika! Rozika! Csak az ember a lányokkal ne induljon sehova! Csak bajt csinálnak az embernek. (Feje félrebillen és ő is elalszik.)

II. Jelenet.

Jobbról jön 2 kis angyal. Szánkót huznak. Egyiken fehér, másikon kék ruha. Egyiknél fűrés, másiknál balta.

I. Angyal: Végre ide érkeztünk.

II. Angyal: Jaj de sok szép karácsonyfa.

I. Angyal: Jó lesz sietni és nemcsak nézgelődni. Mert akkor soká érünk haza.

II. Angyal: Pedig jól ránk parancsoltak, ugy-e? Mert minden dolgos kézre szükség van ma a szép Mennysorszámban.

I. Angyal: Hát akkor munkára kis testvérekem. (Egy-egy fenyőnél megállnak, kivágják, szánra rakják, közben énekelnek.)

Mennyből az angyal, stb...

II. Angyal: Így ni (igazgatja a fenyőt a szánon), már készen is vagyunk.

I. Angyal: Hamarább végeztünk, mint a parancs szólt.

II. Angyal: El is fáradtam a nagy sietésben. Pihenjünk egy kisé! (Leül.)

I. Angyal: Csak pihenj, ha jól esik.

II. Angyal: Nem csoda, ha fáradtak vagyunk, egy pillanat szabadidőnk sincs.

I. Angyal: Majd, ha lehoztuk a földre a sok szép karácsonyfát, majd pihenhetünk.

II. Angyal: Bizony, bizony, ma éjjel az ég összes angyala a földre száll.

I. Angyal: Én majd egész uton mondom a kis versikém.

Hullanak a fehér pelyhek — Kicsi szivek megremegnek.

Karácsonyi fehér álom — Te vagy legszebb a világon.

II. Angyal: Taníts meg rá engem is. Jaj de szép a vége!

I—II. Angyal: Karácsonyi fehér álom, Te vagy legszebb a világon. (A kis alvók ébrednek — köhögnek. Az angyalkák figyelnek.) Mi az? (Meglátják az alvókat, oda mennek. Nézegetik őket. Egyszerre

mondják.) Egy kis fiu, egy kis leány. Alusznak. — Milyen soványak, milyen rongyosak szegénykéik.

I. Angyal: Jaj, hogy nem fagnak meg ebben a hidegben? Milyen édesen alusznak.

II. Angyal: Biztosan a Mennysországban járnak álmukban.

I. Angyal: Vagy remegő kis szívükkel térdelnek az elképzelt karácsonyfájuk előtt.

II. Angyal: Hát nekik nem lesz karácsonyfájuk?

I. Angyal: De igen, lesz. Mert ma:

Még a kis madár se fázzon,

Senkinek szíve ne fájjon.

Szegény kis elhagyatott gyerekek, a ti szívetek se fog fájni. Ezt fogadom.

II. Angyal: Én is fogadom.

I. Angyal: Van egy jó gondolatom.

II. Angyal: Halljuk.

I. Angyal: Míg ők alusznak, varázsoljunk ide egy szép karácsonyfát, ruhát, cipőt, mindent, mit nélkülöznek.

II. Angyal: Te itt maradsz és vigyázol rájuk, hogy a farkasok szét ne tépjék őket. Addig én hazamegyek és hozom a meglepetést.

I. Angyal: Csak siess vissza kis testvérkém.

II. Angyal: Sietek. (A karácsonyfát szánnal elhuzza.)

III. Jelenet.

I. Angyal: (Az alvó gyerekek fölé áll és halkán mondja.) Csak aludjatok nyugodtan, szegény kis gyerekek, majd én vigyázok a karácsonyi fehér álmotokra. (Kezeit kitarja és énekel; dallam: Karácsonyfa, tündérálmom.)

I.

Hullanak a fehér pelyhek. Kicsi szívek megremegnek.

Karácsonyi fehér álmom, Te vagy legszebb a világon. A világon.

II.

Minden fényes, minden ragyon. Szállartak a kis angyalok.

Karácsonyi fehér álmom, Te vagy legszebb a világon. A világon.

(Ének végeztével a gyerekek fészkelődnek. Az angyal megijed és elszalad.)

IV. Jelenet.

(Jóska, Rozika nyujtózkodva, szemüket dörzsölve felébrednek.)

Rozika: Jóska!

Jóska: Mi az Rozika?

Rozika: Te Jóska, én olyan szépet álmodtam. Angyalkák jártak itt körülöttünk. Olyan szépek voltak!

Jóska (csodálkozva): Te, Rozika, én is ugyanazt álmodtam! El is tudom mondani, milyen ruhában voltak.

Rozika: Én is!

Együtt: Fehér-kék. (Egymás felé fordulnak és mutatják.) Ekkora nagy szárnyuk volt. Nevető ajkuk és jóságos tekintetük.

Jóska: Karácsonyfát szedtek!

Rozika: Kis szánkóra rakták.

Jóska: És gyönyörűen énekeltek.

Rozika: És nem ettek meg bennünket a farkasok.

Jóska (feláll): No de most már jó lesz ám haza sietni, mert édesanyánk aggódik.

Rozika (feláll): Jaj de fázok!

Jóska: De nagyon buta vagy! Hát újra elszámoljam, mit kell ilyenkor tenni?

Rozika: Nem kell. (Mindketten kezüket lehelik, ugrálnak.)

Jóska: Te majd felülhetsz a szánkóra, mert még utóbb azt is kitalálsz, hogy járni is elfelejtettél. (Háttal állnak a bejövő angyaloknak. A fát igazgatják, rakják a szánon.)

V. Jelenet.

(Jobbról jön 2 angyal. Szánon feldíszített karácsonyfa, kezeikben csomagok.)

I. Angyal: Eléd siettem, mert féltam, hogy utat tévesztel és addigra hazamennek a gyerekek, mert már ébredtek.

II. Angyal: Jól tetted. De hamar visszaértem azért, ugy-e? Jézuskának röviden elmondtam mindent, mit láttam, mit hallottam és már hangzott is utrabocsájtó szava.

I. Angyal: Biztosan azt mondta, siess, hogy minél előbb boldogok legyenek, hogy hátatelt szíveddel omoljanak térdre jászolom előtt, kis kacsóikat imára kulcsolva. (A fán találnak igazítani valót. Jóska és Rozika észreveszik őket.)

VI. Jelenet.

Rozika: Nézd csak Jóska (az angyalokra mutatva), eltévedtünk. A Mennysorszámban vagyunk.

Jóska (halkan): Nem baj az, Rozika. Csak légy csendben. Majd elvállik, hogy hol vagyunk?

Rozika: Jóska, nézd csak, én álmomban ezeket az angyalkákat láttam.

Jóska: Nézd csak! Igazad van! (Letérdelnek. Imára kulcsolják kezeiket és énekelni kezdenek.)

Karácsonyfa, tündéralom,

Angyal hozta aranyszánon.

Minden jóval meg is rakta.

Ami csak szép, ott csüng rajta.

Ott csüng rajta.

VII. Jelenet.

(Ének végén a 2 angyal a gyerekekhez megy.)

I. Angyal: Békesség nektek szegény kis gyerekek. Ne féljete, álljatok fel. (Felállnak.)

II. Angyal: Mit kerestek ilyen későn ebben az erdőben?

Jóska: Fát szedtünk, mert mi szegények vagyunk.

Rozika: Édesanyánk beteg, édesapánk meg fenn van a szép Mennysorszámban.

II. Angyal: Szegény kis árvák.